

Tot slot enkele praktische weetjes...

Ondertussen zetten we een weer een aantal acties op touw in België, we gaan terug enkele scholen bezoeken. Op diverse beurzen en derde wereldfestivals staan we met onze informatiestand enz... Op 7-8 mei op Mano Mundo in Boom, op 28 mei in Leuven en op 25 juni op 't Feest in Park in het Minnewater te Brugge, onze thuisstek. Zoals u weet kunnen wij dit maar allemaal verwezenlijken met jullie financiële en praktische en de niet te onderschatten morele steun. Hierbij wil ik alvast allen bedanken voor de steun het voorbije jaar. Zowel alle individuele sponsors, instellingen en ook scholen. Hier komt het dan weer denk je. Nee, wij kunnen deze keer ook iets terug doen.

Na heel wat papierwerk kunnen we voor alle donaties in 2004 en 2005 fiscale attesten uitschrijven. Deze attesten worden door ons eigenhandig opgemaakt maar dat vergt toch heel wat werk. Daarom vindt u bij deze nieuwsbrief waarschijnlijk nog niet de foto's van de door u gesponsorde kinderen maar sturen wij u die op samen met het attest.

Zoals u ongetwijfeld weet vragen wij geen ledenbijdragen. We zijn echter trots op onze minimale algemene kosten. Aangezien een fiscaal attest gemakkelijk 40% à 50% teruggave van de Staat meebrengt durven wij vragen om eventueel en geheel vrijblijvend uw periodieke stortingen wat te verhogen (bvb € 12 per maand kost u uiteindelijk slechts zo'n 6 à 7 euro netto).

Dit jaar bieden we een groepsreis aan om onze projecten te bezoeken. Het programma vindt u hierbij als bijlage. Reageer a.u.b. snel om zodat we probleemloos de vliegtuigtickets kunnen reserveren en de reis goed kunnen voorbereiden.

Als laatste groet nog een foto van onze vzw-mascotte in de bloemetjes gezet door onze schoolkinderen terwijl hij parmantig op 'zijn' paard en als bestuurder een laatste bezoek bracht aan ons schooltje in Chitre. Voor zover we het nog niet mochten gedaan hebben: de beste wensen voor 2005 en tot wederhoren onder welke vorm dan ook. **Namaskar! (gegroet!)**

PS: Stuur ons a.u.b. eens een e-mailtje, zo hebben we dan uw elektronisch adres en kunnen we sneller nieuws verspreiden en we hebben eindelijk een zichtbare website: www.himalayanprojects.org Proberen!

HIMALAYAN PROJECTS vzw

LEISELESTRAAT 138 B-8200 BRUGGE BELGIUM

☎ 00 32 (0)50 385704 - Mob:0486 888858

Projectrekening: 380.0108167.83

E-mail: himalayanprojects@scarlet.be

1ste kwartaalbrief 2005

Namaste geachte donors, sponsors en sympathisanten,

Oef, het is ons gelukt heelhuids en deze keer bijna op tijd terug te komen uit Nepal. Stakingen en wegblokkades, vliegtuigvertragingen, beschietingen en het mislopen van onze pick-up in Zaventem heeft ons niet weerhouden België terug op te zoeken. Intussen met maagkrampen verveeld wegens het inhalen van dat zo lekker eten alhier en hoestbuien wegens het niet gewoon zijn aan centrale verwarming weerhoudt ons er niet van jullie ook eens op de hoogte te houden van onze jaarlijks avontuur in dat bergstaatje Nepal, waar gelukkig geen tsunami-ramp gebeurd is, alhoewel toch ook 6 Nepalezen in Thailand en een Schotse regionale verantwoordelijke voor Nepal van een grote INGO in Thailand gestorven zijn. Het is toch maar een kleine of globale wereld, niet?

Bij een aantal collega's van vooral kleine vzw's en ngo's die projecten lopen hebben in andere dan de door de tsunami getroffen streken zit de schrik er een beetje in dat hun programma's vergeten dreigen te worden door al dat plots en eenzijdig mediageweld met zijn toch wel bewonderenswaardige solidaire reactie van jan-en-alleman. Maar wij durven te geloven dat iedereen het goed meent met 'alle' rampproblemen van de wereld waar die zich ook bevinden en we allemaal gewoon iets extra willen doen. Mensen die sterven door rampen, mens gemaakte of niet, daklozen en hongerigen, mensen zonder medische hulp of scholing zijn gelijk eender mensen in nood, waar ook ter wereld. Hopelijk brengt deze ramp een tegenbeweging op gang om voor eens en altijd komaf te maken met die reusachtige verschillen tussen armoede en rijkdom op onze enige planeet waar we allen samen op wonen en dezelfde lucht ademen, zelfde water drinken en naar dezelfde zon, maan en sterren kijken. Waar toch!

Onze 2de school: Shree Sirjana basisschool te Sarangkot

Oef, een nieuwe school is geboren of moet ik zeggen herboren. We hebben net de finish niet kunnen meemaken maar we kunnen intussen wel vertellen dat ons nieuw troetelkindje bijna klaar is. Het bevindt zich op de rand van de stad Pokhara op 15 minuten wandelen van ons kantoortje (enfin: kamertje met 2 bedden, 1 tafel, stoel, boekenrekje en een meubel met pc en telefoonverbinding).

De reden om die school hier op te bouwen: het stond gewoonweg op instorten!

En moet de lokale regering daar eigenlijk niet voor zorgen, denk je dan? Ja, helaas zijn ze niet meer langs geweest in de laatste 30 jaar of zo. Heel ironisch kwam er dit jaar wel een lokale ambtenaar van het ministerie van onderwijs langs, net toen we met zijn allen het einde van de ruwbouw bespraken en vierden. Tot mijn consternatie draaide deze kleine viering uit op een verhit debat wegens opmerkingen door die hoge kaste ambtenaar. Wat was het (zijn) probleem? Wel de vensters waren te groot en de deuren zaten aan de verkeerde kant. En dat zou de kinderen teveel verstrooien. Ook zaten de deuren aan de kant van de weg. Bij een accident zouden de kinderen al te gemakkelijk gaan kijken. Alsof een kleine omweg ze zou tegenhouden en er alle dagen ongevallen gebeuren op dat klein bergbaantje waar weinig verkeer komt. Dat we daarom de muren weer voor zouden afbreken en een reling bouwen omdat de deuren dan op de kant van een tweede verdieping zitten wat gevaarlijk was wegens de terrasstructuur; daar had hij duidelijk geen oren naar. Na een lange discussie hebben we hem dan maar duidelijk gemaakt dat hij na de aflevering van onze versie gerust mocht herbeginnen maar dan van hun budget. Wie baas wil spelen moet ook betalen, ja toch? Enfin, dat was dan meteen het einde van het 30-jarige hoog bezoek.

En dan de eigenlijke bouw waarvan een korte historiek: mede dankzij een toelage van de Provincie West-Vlaanderen brachten we eind september 2004 de nodige centjes naar Nepal om effectief te starten met de verbouwingen.

Andere plannen...of verre dromen.

Doordat alle grote en institutionele hulp de laatste tijd enkel nog op de hoofdstad gericht is wegens de politieke onstabiele toestand worden wij als kleine vzw steeds meer geconfronteerd met de problemen van het ganse achterland. Gelukkig zijn wij niet alleen en zijn er toch nogal wat kleintjes die verder proberen druppels te strooien op die hete plaat. En de Belgen mogen er zijn, daar. Zo hebben wij ook een bezoek gebracht aan Belgische collega's in de buurt die na een schooltje te bouwen ook een waterleiding aanleggen in 'hun' dorp. Verder horen wij regelmatig van andere Vlamingen die daar iets proberen. Zelfs werd België expliciet vernoemd op een symposium in Kathmandu over internationale hulp en (I)NGO's. Hoe onze kleine initiatieven van ons klein landje toch nog indruk kunnen maken. Er verschenen tevens twee interviews over ons in een nationale krant.

Bart brengt weldra een bezoek aan de Langtangregio ten noorden van Kathmandu vanwaar een lokale sociale werker en toeristengids mijn hulp inriep voor hun schooltje aldaar en wat te doen met 35 wezen die ze in het dorp zelf proberen op te vangen en te onderhouden. Verder in de Sikha-vallei waar onze hulp post gebouwd wordt staat de middelbare school op instorten. Hier gaan trouwens al onze afgestudeerde kindjes naartoe van onze school in Chitre.

Ook de Ghara-school iets verderop heeft wat kleine hulp van doen. Hoe langer we daar verblijven hoe meer werk aan de winkel. Het blijft echter intens hartverwarmend om die verbeteringen voor de Nepalezen te mogen aanschouwen en hun dankbaarheid te mogen ontvangen. Met wat basis faciliteiten kunnen ze immers een minimum menselijk bestaan opbouwen.

Een groep huizen in Pokhara heeft helemaal geen waterleiding en de bewoners moeten dagelijks met jerrycans of iets dergelijks te voet water halen, dit 500 m ver. Z wonen nochtans in een stad, voor deze 40-tal families willen we een waterleiding brengen om vooral het sleurwerk van zeg maar de vrouwen en meisjes wat te verlichten.

Ook in België intussen hebben we de toezegging van twee artsen uit Oostkamp om in november dit jaar een maand gratis geneeskunde te brengen en de hulppost mee te helpen opstarten. Uiteindelijk hopen we ook op samenwerking met een Belgisch ziekenhuis maar daar hebben we nog geen concrete kontakten voor. Wel hebben we de kans via enkele sponsors om gratis antibiotica te verkrijgen. Heel verontrustend wel is het volgende: van diezelfde dokters kregen we een artikel voorgeschoteld uit het periodiek blad 'De Huisarts' waarin vermelding gemaakt wordt van maffiose duplicaat medicijnen die heel goedkoop maar niet of amper werkzaam op de markt gebracht worden waaronder in India waarvan wij dachten heel goede en goedkope medicijnen te kunnen bekomen. Iets wat we dus zeker verder grondig ter plaatste moeten onderzoeken en ondertussen misschien toch proberen aan meer medicijnen van alhier te geraken. Helaas is het jaarlijks sleuren van gerief naar ginder een hele operatie aan het worden.

Je merkt het intussen: er komt heel wat bij onze projecten kijken en we vertellen je dan nog lang niet alle details. Het wordt een heel gedoe om alles achter de werkuren bij te houden en op te volgen. Komen daar nog nieuwe plannen bij enz...

Gelukkig zijn er geen financiële zorgen voor de bouw van de hulppost mede dankzij de steun van de Provincie West-Vlaanderen en het Brugs Fonds voor Ontwikkeling en Samenwerking. Voor de werkingskosten en lonen van de lokale staf en vooral ons noodfonds om armen volledig gratis medisch te begeleiden, inclusief eventuele hospitalisatie in de benedenstad zoeken we echter dringend individuele of institutionele sponsors. We hopen nog wat extra medisch materiaal te versieren en op een langdurige samenwerking met een Belgisch hospitaal.

Zo was er tijdens ons verblijf een arme drager die samen met een Franse groep bij onze familie in Chitre kampeerde. Ze waren op een pas in een sneeuwstormen vast gezeten en hij had bevroren tenen en handen opgelopen. De groep vond dat wat zelf en verband aan zijn voeten (handen vergeten!?) ruim voldoende was en hun verantwoordelijkheid daarmee dan ook ophield. Ik heb dan (allemaal tijdens die aanvallen van dysenterie) samen met een andere bij ons verblijvende buitenlandse arts de juiste verzorging toegediend en hem met wat geld en een gids en drager naar een echt hospitaal doorgezonden. Hopelijk raakt die man zijn handen en voeten niet kwijt want dan heeft zijn leven helemaal niet veel zin meer, ongeletterd dat hij was.

Dagelijks word je daar geconfronteerd met problemen die heel gemakkelijk te verhelpen zijn en die we hier als - misschien tè - vanzelfsprekend beschouwen.

Eerst werd er natuurlijk afgebroken en zoals dat overal ter wereld eender is: afbreken gaat snel en kost geen moeite. Amper waren enkele bezoekende sponsors vertrokken of we vlogen erin. Het schoolcomité wilde immers zeker klaar zijn tegen ons vertrek eind december. Het kan er ook snel aan toe gaan als het moet.

Een tweede en belangrijker reden was natuurlijk dat de kinderen ondertussen buiten les dienden te volgen daar er geen alternatieve leslokalen voorhanden waren.

Ondertussen werden de plannen gefinaliseerd, materialen aangekocht en werkmensen ingehuurd.

Dit waren allen werklozen uit de buurt van wie kinderen naar deze school komen. Voor grote werken als beton gieten, afbreken en stenen versleuren werd er beroep gedaan op de ganse lokale bevolking.

Volgens een roulatiesysteem moest elk familiehuis 1 of twee mensen afvaardigen om gratis op zaterdag te komen helpen. Wat een solidariteit: om jaloers op te zijn. Het was ook nodig het gebouw voldoende stevig te maken met sterke betonnen peilers en betonnen tussenvloer wegens gevaar voor aardbevingen.

Ook de hoofdleraar deed zijn ding zoals je op de foto hiernaast kunt zien. Ze hebben intussen wel betonmixers maar de rest is allemaal nog puur manueel handwerk.

Hartverwarmend was dat, die inzet.

Hiernaast bemerken we ook onze witte verpleger-vrijwilliger Bart Groenvynck die niet nutteloos van de kant kon toekijken.

Tot voorlopig slot van dit verhaal nog een dankjewel foto en een foto met halfafgewerkte school; er waren nog wat recentere foto's maar die zijn ergens digitaal blijven hangen tussen pc en camera. In een volgend bericht krijgen jullie de nieuwste foto's. Hopelijk hebben we volgend jaar ook genoeg individuele sponsors om de kinderen van uniformen en

schoolmateriaal te voorzien. Thans hebben we er maar twee waarmee we nog niet kunnen starten. Want de uiteindelijke bedoeling is toch dat alle kinderen van de buurt volledig gratis naar school kunnen en nog medische voorzieningen krijgen ook. Zo ben ik ook eens gaan neuzen bij de ouders van die kinderen die meestal in een steile helling onder het schooltje wonen in

armentierige zelf ineengeknutselde bouwsels die je amper keten kunt noemen. Hier verblijven zo'n 200 families. En dan weten dat men voor € 2.000 een nieuw huisje kan bouwen met 2 kamers en een aparte toilet en douche. Misschien kan er hier in de toekomst iets aan gedaan worden. Al was het maar bvb ook enkele sanitaire blokken per cluster huizen. Hoe het er daar nu aan toe gaat wil ik je liever niet vertellen.

Bij onze school deden we deze 'blanke' ontdekking. Ze had wat last van racistische opmerkingen. Na enkele 'zwartjes' de les te spellen hebben we haar meteen gepromoveerd tot mascotte van onze nieuwe school. Hoe een andere wereld net dezelfde kan zijn!

Trouwens: wil er iemand haar sponsoren?

secundair maar daar hield het eigenlijk op. Trouwen en op het land werken volgens haar sociaal statuut was haar enige optie. Nu sponsoren we haar voor drie jaar en dan zou ze wat graag in onze hulppost werken. Bijkomend aspect is de sociale aanvaarding van haar statuut die een interessante oefening wordt in onze dorpsgemeenschap in de bergen. Zo lopen verschillende aspecten van cultuur en sociale toestanden en verbeteringen door elkaar. De helft van de kosten (totaal zo'n € 1200 per jaar) wordt door het St. Lodewijkscollege van St. Andries-Brugge betaald. Voor de rest zoeken we nog financiële bijstand.

Je ziet Shanti hier in het midden van de foto bij de taxi met alle nieuwe spullen die we samen gekocht hebben. Ze was duidelijk 'onder de indruk' bij haar vertrek naar het hospitaal waar ze buiten studeren ook zal werken, eten en slapen. Verder hebben we ook prospectie gedaan bij toeleveranciers en lokale en buitenlandse dokters en instellingen. De befaamde chirurg van de stad Pokhara dr. Prem Pun, opgevoed en opgeleid in Mumbai, India heeft zijn actieve medewerking toegezegd en zal o.m. voor gratis medicijnen helpen zorgen maar heeft ook een plan om samen met ons via satelliettelefoon internet-verbinding te maken met diverse hulpposten zoals de onze in de ganse streek om aldus op afstand raadplegingen te houden en instructies door te geven. Wat ik nog vergat te melden was dat datzelfde legercommando die met mijn schoonbroer gaan lopen was ook alle telefoons in de buurt in beslag genomen was en er dus geen snel contact kan gelegd worden in noodgevallen. Leuk toch, die kleine burgeroorlog.

Ook blijkt dat in het ganse district geen enkele gediplomeerde tandarts actief is, buiten een lokale tandenbeul met als enig gereedschap een geroeste tang, met alle gevolgen vandien (bvb mijn laatste flesjes mondspoeling met Betadine diende ik met verschillende slachtoffers uit ons dorp te delen waarna ik na de laatste druppels onverwijld naar de grote stad moest). Geluk bij ongeluk, zeggen ze toch nog altijd. Daar leerde ik een prima tandarts kennen met voldoende opleiding ervaring en roestvrije steriele werkkamer met moderne werkende toestellen die ook zijn hulp toezegde mochten wij van plan zijn een tandartspraktijk in te richten in onze hulppost. Dit lijkt mij ook een heel vanzelfsprekend idee om niet lang mee te wachten. Tandpijn kun je overal missen! Zo zie dat alles in een enorme stroomversnelling gekomen is. Er kwam ook een Canadese dokter voorbij die voorstelde een tijdje in onze hulppost vrijwillig te komen werken. De solidariteit is blijkbaar toch wereldwijd!

diplomatiek (alweer!) heen en weer gepraat legden we alsnog het ganse plan uit: namelijk op de hoofdweg ergens in het midden van de vallei de hoofdpост. Later dan kleinere subposten in de naburige dorpen die tijdelijk bemand (naar behoefte) zullen worden met ambulante verplegers en dokters met echter dezelfde kwaliteit en toewijding. Nick Meynen en vriendin hadden toen namelijk net een tweede studieronde gemaakt met een enquête tussen de lokale bevolking van alle dorpen en onze plannen wetenschappelijk bevestigd. Bovendien kon hij ons melden dat alle 100% van de ondervraagde families unaniem en onvoorwaardelijk onze plannen steunden. Ze legden ook de nadruk op de kwaliteit in de hulppost, dit in tegenstelling tot de - volledig mannelijk samengestelde - dorpscomités die wat graag een groot gebouw wilden midden in hun dorp. De angst voor de rebellen die Nick constant tegenkwam was ongegrond; ze bleken op de hoogte van ons doen daar al die jaren en vielen hem niet lastig.

Verder zal ook assistentie uit den vreemde voor alle posten gelden. En waar komt die post nu, vraag je dan? Wel, we zijn het quasi 100% zeker: het komt schuin tegenover de herberg van mijn schoonfamilie (sociale controle met verschillende huizen ernaast en tegenover) of iets naar beneden op de rand van het dorp maar wel op een kruispunt van hoofdwegen (lees: wandelpaden). Bart hakt nu de finale knopen door en legt het bouwplan vast met de juiste afmetingen en ligging enzomeer. In de loop van februari beginnen ze dan met de effectieve bouw. Het worden twee verdiepingen met beneden de eigenlijke hulppost en ziekenboeg en gedeeltelijk haaks erbovenop het stafverblijf. Er wordt voorzien dat er uitbreidingsmogelijkheden zijn naar de toekomst toe. Ook zijn we zowel in de hoofdstad Kathmandu als in de streek druk bezig met vacatures te verspreiden en sollicitaties voor verplegers af te nemen.

Eén verpleegster hebben we al maar daar moeten we nog drie jaar voor wachten want ze is net begonnen met studeren: ze heet Shanta, een lage kaste meisje uit de bergen wat verderop. Dit is eigenlijk een projectidee van Gino Versnich die haar tot zijn Nepalese zuster gemaakt heeft. Wij betalen haar verblijf en opleiding aan het Manipal Teaching Hospital in Pokhara. Dit kost aardig wat maar wat een buitenkans voor dit meisje. Ze had immers uitstekende resultaten behaald in haar

Terug naar onze roots: Chitre in de Annapurna bergketen.

We zijn tijdens de bouwwerkzaamheden natuurlijk niet constant bij de Sarangkot-school blijven hangen. Twee keer zijn we op en neer naar Chitre geweest voor o.m. een bezoek aan onze eerste school 'Lali Gurans'.

Maar eerst moet ik toch een kort verhaal kwijt over mijn familie daar. Zo ben ik bijna mijn schoonbroer kwijtgeraakt. Plots werd zijn dorp iets verderop volledig omsingeld en werd hij gearresteerd wegens collaboratie met de vijand! Enkele maoïsten die bij zijn hotel collectes aftroggelden van toeristen hadden de campingkeuken achter zijn hotel in beslag genomen als verblijfplaats. Terwijl ik eigenlijk in Chitre te bed lag met dysenterie en acute tandontsteking is het mij - weliswaar met de onmiskenbare hulp van drie schoonzusters - gelukt hem vrij te krijgen. Wel eventjes eerst 600 m omhoog naar Ghorepani en toen het leger daar al vertrokken bleek, er achterna door de jungle. Nog eens 600 m omhoog en dan weer 500 m omlaag en dit na dagen bijna niets gegeten of gedronken te hebben. Echter een andere keus was er niet of wat de lokale 'mannen' voorstelden: vergaderen. No way, José! Daar bleek het al lang te laat voor; dus er achterna. Trouwens geen sinecure daar om met het leger te onderhandelen, ze waren dan ook met twee groepen, één leger en één speciale veiligheidspolitie. De legerkapitein diende overtuigd met uren praten, de andere politiechef met een fles whisky voor de kou en wat geld voor batterijen voor zijn 'pilelamp! Enfin eind goed al goed. Alleen hoorde ik nadien op het vliegtuig dat twee gearresteerde rebellen nadien een kuil dienden te graven en er dan levend in begraven zouden zijn. Ik heb daar

trouwens pro memorie een gans verslag van gemaakt die ik een aantal mensen gemaild heb van wie ik e-mail adressen bij had. Wie gans dit verhaal wil lezen mailt mij maar. Let wel op: het is zes blz. lang! En zeggen dat die man al alle hoop opgegeven had en zijn trouwring en horloge afgedaan en aan een familielid overhandigd had. Hier zie je hem verenigd met o.a. zijn kinderen:

Daar zijn we eindelijk begonnen met het kinderpark: een schommel met klimtoren. Hiervoor zorgde het Belgisch leger voor de touwen en met de hulp van enkele toeristen 'en-passant' is de schommel nu omzeggens klaar. Ook hiervoor moeten de foto's ons nog bereiken, Bart is daar namelijk bezig met de afwerking en het schilderen ervan. Bij zijn thuiskomst in België brengt hij wel foto's mee. We hebben de kindjes weer voldoende van nieuwe uniformen voorzien. De blauwe pulls zijn wel vervangen door pulls van betere kwaliteit maar zijn nu bordeaux, nemen wat er te krijgen is in de winkels daar. Er was de jaarlijkse opslag voor de leraars, zelfs zonder vakbonden weten die ook van aanpakken, maar gezien het laag niveau van de lokale lonen hebben we er - zogezegd schoorvoetend - mee ingestemd. Ook schoolmaterialen en zo werden uitgedeeld en we hadden ook enkele kleine pakjes mee van Belgische sponsors met wat foto's en brieven waar ze heel gelukkig mee waren. Spontaan werden er dan kaartjes geschreven om iedereen te bedanken. Hierbij echter een belangrijke opmerking: het sturen van geld naar individuele kinderen en hun families kan soms een averechts effect hebben. Nadat enkele families wat geld kregen bij de pakjes voor hun kinderen kwamen anderen informeren of er echt bij hun pakje ook geen geld had gezeten. Vervelende situatie. Niet alle families zijn even rijk, of beter gezegd: even arm. Vanuit België is dit moeilijk in te schatten en het is natuurlijk allemaal heel goed bedoeld, maar... Beter lijkt het ons het noodfonds te spijzen waarmee we sowieso de armste, reeds enkele jaren af en toe wat toestoppen, vooral bij ongevallen en ziekte of financiële tegenslagen. Niet teveel ineens en eerlijk verdeeld over verschillende armste families. Onze school is klein genoeg om met weinig middelen iedereen een kadootje te geven, dure spullen hoeven niet. Zo behoeden we hen voor materiële/financiële afhankelijkheid, maar vooral ook jaloezie binnen ons dorp.

Een evenwicht door middel van structurele hulp aan allen willen we ten absolute prijs blijven bewaren. Gratis onderwijs en medische voorzieningen voor allen, ongeacht wie ze zijn blijven de beste middelen om een gemeenschap vooruit te helpen, allen in evenredige mate. Iedereen akkoord?

En dan oef, eindelijk onze medische hulppost in Chitre.

Na de kleine angstpsychose vorig jaar waren we er dit jaar niet zo gerust op nu eens eindelijk met de bouw van onze medische hulppost te kunnen beginnen. Dit project dreigde bijna ons eeuwig zorgenkindje te worden.

Niettegenstaande positief verslag van onze nieuwe vrijwilligster Marieke Lantsoght uit St.-Andries-Brugge die vele maanden aan één stuk knap werk verrichtte met haar 'zachte' aanpak, ze is namelijk osteopate van beroep. Doch medische hulp toedienen bleef zo een tijdelijke bedoening met beperkte (lees: draagbare) middelen. Gelukkig is alles dit jaar wonderbaarlijk in finale goede plooiën gevallen. Niet dat we

geen problemen ondervonden. Nochtans hadden de rebellen via indirecte contacten hun goedkeuring gegeven, heel informeel echter. Daar ze ons in het verleden echter nooit echt lastig gevallen hebben zijn we er toch redelijk gerust in. Nee, deze keer zoals je reeds las was het leger aan de beurt. Ook diende er voldoende ruchtbaarheid gegeven aan het feit dat we heel neutraal zijn en de hulppost geen plaats zou zijn voor politiek. Zo gaat iedereen die gewond is geholpen worden maar dienen wapens buiten te blijven. Enkele weken later liep ik opnieuw die fameuze legerkapitein tegen het lijf. Hij vroeg mij of ik hem nog kende. Alsof ik hem ooit zou kunnen vergeten! Trots vertelde hij mij hoe hij 's nachts ons dorp omsingeld had met soldaten in burgerkledij en vroeg of ik niets gemerkt hadden. Waarop ik antwoordde dat het in Ghorepani 's nachts vriest en ik lekker in mijn bed blijf en niet ga rondneuzen. Toen hij mij zei dat hij helaas deze keer geen rebellen gevonden had kon ik het niet laten om hem te zeggen dat als hij alle telefoons niet weggenomen had, inclusief de onze, hij gewoon had kunnen telefoneren en ik hem dan wel zou verteld hebben dat de rebellen al een week niet gezien waren in het dorp. Later konden wij toch een constructief gesprek opzetten waarbij ik de garantie kreeg dat onze hulppost zeker gerust zou gelaten worden. Om dan eindelijk toch nieuws over de hulppost te berichten: eerst hebben we een bouwcomité opgericht met lokalen en er ook wat jongenen ingekregen en na nog eens alle mogelijke bouwplaatsen te evalueren hebben we een definitieve lijst met voorkeuren opgesteld. Andere dorpsraden kwamen plots aangesnel om alsnog hun dorp uit te verkiezen voor de hoofdhulppost. Maar na heel wat